

detectivii timpului

Volumul 11

Mormântul lui Genghis-Han

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

MEDIA DOCS
Junior

Cuprins

- Istoria secretă* 9
În sclavie 18
Hoarda hanului 28
Bătălia 41
Femeia numită „Șopârla” 50
Răzbunarea 59
Șamanul 63
Aurul hanului 68
Marșul morților vii 76
Scăparea 86
Ikh Koring – marele tabu 94
Tăcerea nefirească 109
Cunoștințe vechi 117
În tunel 124
Focul răzbunător 135
Genghis-Han – un nume ce cheamă la luptă 152
Glosar 157

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatică pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală Tempus, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

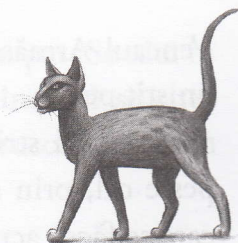
De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Istoria secretă

Erau cu miile. Ascunși după copaci, de nevăzut pentru dușman. Cu arcurile încordate, cu iataganele scoase din teacă. Erau gata de bătălie, pregătiți să lupte, pregătiți să moară pentru visul unui imperiu mondial, care îi unea sub conducerea unui om, pe care îl numeau suveranul oceanic.

Genghis-Han stătea călare pe un armăsar, ascuns în spatele unui tufiș înalt și des. Chipul său era ca o mască împietrită. Privirea îi era ațintită asupra drumului noroios care ducea, printre două stânci, către pădure. O strâmtoare, o cursă. Într-o clipită urma să năvălească dușmanul, care era urmărit de o sută de oameni de-ai lui Genghis-Han, a căror misiune era să atragă dușmanul, mult superior numeric, într-o ambuscadă.

Un ropot de copite de cai, la început auzit doar de urechile fine, apoi devenind tot mai puternic.

Veneau! Armăsarul hanului începu să joace neliniștit pe loc.

Se auziră strigăte. Primul călăreț zori, aplecat peste cal, prin strâmtoare: era călărețul hanului, care se făcea acum nevăzut la adăpostul pădurii.

Acela fu momentul în care hanul dădu o comandă scurtă calului său. Dintr-un salt, armăsarul ajunse pe drumul noroiu. Hanul îl înfruntă cu privirea pe dușmanul care năvălea spre el. Atunci ridică pumnul către văzduh, unde sălășluia zeul său suprem, *Kök Tngri*. Pe chipul hanului se citea o strălucire înfrigurată. În ochii săi gri-albăstrui se citeau mânia și o hotărâre categorică. Și în spatele acestora era un diavol. În acei ochi ardea un foc ce voia să mistuie tot ce îndrăznea să se pună în calea hanului. Un răcnet înfiorător izbucni din gâtul hanului. În urma acestei comenzi, pădurea păru să fi prins picioare. Soldații hanului se repeziră din toate părțile asupra dușmanului luat prin surprindere. Râsul ascuțit al conducătorului se ridica deasupra zgomotului bătăliei.

– Lumea asta îmi aparține! răcni Genghis-Han.
Căci eu sunt lumea!

Kim se ridică în capul oaselor în pat. Se uită în ochii mari ai Kijeii. Pisica mârâi încet. I se citea nerăbdarea în privire. Mișcarea bruscă a lui Kim o speriasc.

– Ce e, de ce...

Gâfâind, Kim se uită la ceas. Era ora două noaptea. Fata închise ochii și se cufundă din nou în pernă. Fusese doar un vis...

Kim stătuse până aproape de miezul nopții ca să citească în revista *National Geographic* un articol despre Genghis-Han. Kim începu să o mângâie pe pisică după urechi. Kija se ghemui din nou lângă fată, torcând.

Reportajul avusese ca subiect tactica elaborată de luptă a temutului conducător mongol, dar și faptul că până în prezent nimeni nu descoperise încă mormântul hanului. Peste 100 de expediții au fost întreprinse, dar nimeni nu a reușit să descopere secretul mormântului și a presupusei comori din el.

„Ciudat”, gândi Kim, „foarte ciudat”. I se trezise curiozitatea. Articolul o urmărise chiar și în somn. Era totuși nefiresc ca și Kija să fie atât de neliniștită. Însă Kim se obișnuise de mult să

descifreze comportamentul uneori de neînțeles al înțeleptului animal.

„Ce părere ar avea Leon și Julian despre acest caz?” medită Kim și surâse în sinea ei. Fără îndoială, acest lucru le-ar părea celor doi la fel de fascinant ca și ei. Chiar în acea zi avea să le povestească celor doi despre reportaj. Căscă. Nu găsisese ea în articol o referință la *Istoria secretă*, o cronică a vieții hanului? Acolo se puteau găsi indicii despre locul mormântului, spera Kim. Poate se găsea chiar textul întreg al *Istoriei secrete* în biblioteca străveche...

– Istoria secretă? Sună destul de bine, zise Leon, mergând agale cu Julian, Kim și Kija spre școală, pe aleile vechiului oraș Siebenthann.

Drumul către mănăstirea Sfântul Bartolomeu urca ușor. Acolo se afla vechea bibliotecă.

– Dar dacă istoria este atât de secretă, probabil că nici nu este accesibilă publicului, își dădu Leon cu părerea.

– Să vedem, îi trânti Kim lui Leon și grăbi pașii.

Pisica făcea salturi mari în jurul fetei. Corpul ei grațios trăda o mare încordare.

– Așa e, o aprobă Julian pe Kim. Încercarea moarte n-are.

Gândul găsirii mormântului lui Genghis-Han îi stârnise de-a binelea băiatului dorința căutării.

Ajunși la bibliotecă, Julian scoase cheia din buzunarul de la pantaloni și descuie. Biblioteca publică se închisese la amiază. Astfel, prietenii noștri nu aveau motive să se teamă de un deranj. Străbătură prima sală de lectură, pe ai cărei pereți se aflau rafturi cu sute de volume despre geografie. Traversară repede încăperea și ajunseră în sala întunecoasă cu tomuri de istorie.

Leon se uită nehotărât.

– Știi numele autorului *Istoriei secrete*, Kim?

Fata ridică din umeri.

– Nu, din păcate.

– Probabil că și ăsta o fi secret, zise Leon cu gura până la urechi.

– Foarte hazliu!

– Să rămânem serioși, zise Julian, reușind însă cu greu să-și înăbușe chicotelile. Se îndreptă către „Raftul asiatic”. Degetul i se plimbă peste cotoarele cărților. Poate găsim ceva la cuvintele-cheie „Mongolia” sau „Genghis-Han”, murmură el.

– Dar cărțile sunt aranjate în ordine alfabetică după autori, obiectă Leon.

– Nu numai, replică Julian. Sunt ordonate și după subiect. Ia uite, este chiar aici!

Julian arată către o etichetă banală, albă, pe care era scris „China/Mongolia”.

– Bine, unu-zero pentru tine, recunoscui Leon și se îndreptă împreună cu Kim către amicul lor.

De pe raft, răsfoiră carte după carte.

– Am găsit-o! izbucni Kim dintr-odată.

Avea în mâini un volum verde-închis.

– Acces permis: *Istoria secretă!*

– Dă-ne să vedem!

– Sigur, zise Kim, puse cartea pe un pupitru și deschise la prima pagină.

Julian și Leon se uitau peste umărul ei, adânciți în rândurile cărții.

– Asta este o cronică a mongolilor, zise Kim. Arată către un rând din pagină. Doar pentru regi?

– Da, da, spuse Julian. Dar probabil că oricum doar regii puteau să citească.

– Posibil, răspunse Kim descumpănită. Poate găsim mai la urmă un indiciu despre locul în care a fost îngropat Genghis-Han.